

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
Посланичка група Доста је било
14. новембар 2016. год.
Београд

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
БЕОГРАД

ПРИМЉЕНО: 15. 11. 2016

939 =

Орг.јед.	Број	Прилог	Вредности
01	713-2769/16		

ПРЕДСЕДНИЦИ НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ

На основу члана 161. Пословника Народне скупштине, на Предлог закона о изменама и допунама Кривичног законика, подносим амандман:

I АМАНДМАН

У Предлогу Закона о изменама и допунама Кривичног законика у члану 15. којим се додају назив члана и члан 182а став (4) мења се и гласи:

„(4) Гоњење за дело из става 1. предузима се по службеној дужности.“

Образложење

Предвидевши да се за став (1) овог члана гоњење предузима по предлогу, предлагач је релативизовао правну озбиљност овог кривичног дела.

Предлагач је релативизовао правну озбиљност овог кривичног дела, када је предвидео да се за став 1. овог члана гоњење предузима по предлогу. Пре свега, ни ово није јасно правно нормирано, јер се не зна јасно о чијем је предлогу реч, мада се аналогним тумачењем КЗ, може закључити да се ради о предлогу оштећеног а не о гоњењу по службеној дужности. Уколико је предлагач мислио на гоњење по предлогу оштећеног, обесмислио је кривичноправну тежину овог дела, јер није јасно одредио зашто се за став (1) гоњене предузима по предлогу а не по службеној дужности. Ово даје погрешну поруку, да је дело у ставу 1 (који је темељ овог члана а остали ставови се вежу за став 1), дело мање друштвено правне опасности када за њега није предвиђено гоњење по службеној дужности, чиме се недовољно штити жртва – оштећени. Ово дезавуише тежину овог дела и у битној мери га као озбиљно кривично дело обесмишљава, јер је недостатак предлога у томе што је за ово дело требало предвидети гоњење по службеној дужности а не субсидијарно, по предлогу оштећеног.

Будући да смо већ дуги низ година сведоци све већег броја случајева овог дела, које до сада које није било правно нормирано у КЗ у, већ се само у деловима помињало у другим кривичним делима, било је неопходно да се за ово делу у овом члану 182а став 1. предвиди гоњење по поднесеној кривичној пријави надлежним органима (полицији или тужилаштву) од стране државе по службеној дужности, а не да се одговорност за процесуирање на овај начин пребацује фактички и правно на жртву односно оштећеног, тј. на онога ко није на време или уопште поднео овај предлог за гоњење. Из овога се види да предлагач не препознаје да често оштећени из страха од одмазде, из страха да неће бити адекватно заштићени од државе, не

подносе предлог за овакво дело, поучени искуством да им држава неће моћи пружити адекватну физичку и правну заштиту од нападача или починоца. Стога предлажемо да предлагач у ставу (4) овог члана измени одредбу да се гоњење предузима по предлогу, и да унесе у став (4) да се оно предузима по службеној дужности. На овакав закључак упућују и казнене одредбе за све ставове овог дела, где је у сваком ставу предвиђена затворска казна па адекватно друштвеној опасности које ово дело проузрокује и запрећеној санкцији мора бити и адекватно гоњење од стране државе по сазнању или подношењу пријаве а у сваком случају по службеној дужности.

II АМАНДМАН

У Предлогу Закона о изменама и допунама Кривичног закона у члану 27. којим се мења глава двадесет друга назив изнад члана 245. мења се тако да гласи:

„Легализовање новца стеченог криминалом - криминалном активношћу“.

Образложење

Назив овог кривичног дела је и у ранијем, сада важећем, кривичном законнику био непримерен и нестручан, јер ово кривично дело треба да носи озбиљан назив а не неки жаргонски израз. Новац се не пере, јер у самом бићу и правној квалификацији дела нигде се не спомиње прање новца и овај назив није правно оправдан, а жаргонски назив не сме бити назив кривичног дела, то је недопустиво и правно и нормативно. Такође, назив поглавља односно члана закона мора бити уподобљен са садржајем истог члана, па ни по том основу ово не може бити назив кривичног дела.

Очигледно је да је предлагач решио да овом сада изменом сузи кривичноправну одговорност као и кривичну санкцију – само на казну затвора од 6 месеци до 5 година и новчану казну .

III АМАНДМАН

У Предлогу закона о изменама и допунама Кривичног законика члан 40. брише се.

Образложење

Став (5), који постаје саставни део члана 387 КЗ, крши основне одредбе Устава и у колизији је са Уставним одредбама и то: са чланом 43. Устава Р Србије – слобода мисли, савести и вероисповести, и са чланом 46. Устава Р.Србије – слобода мишљења и изражавања.

Устав у члану 43, став 1. каже: „Јамчи се слобода мисли, савести, уверења и вероисповести, право да се остане при свом уверењу или вероисповести или да се они промене према сопственом избору.“

У члану 46. став 1. Устав каже : „Јамчи се слобода мишљења и изражавања као и слобода да се говором, писањем, сликом или на други начин траже, примају и шире обавештења и идеје.

Дакле, поменути ставом (5) члана 387 КЗ, садржаног у члану 40 Предлога закона о изменама и допунама КЗ, и формалноправно и фактички се ограничава и спречава слобода мисли, савести и уверења, као и слобода мишљења и изражавања говором, писањем, сликом и на други начин, која је сваком грађанину гарантована чланом 43. и 46. Устава Р. Србије.

Применом овог става 5. , грађанима ће бити фактички забрањено било какво јавно изражавање слободног мишљења и усменог изражавања , изношење сопствених ставова и уверења поводом догађаја из протеклих ратних и историјских збивања.

Тако ће грађанима бити фактички забрањено и они неће смети нити моћи да изражавају слободно мишљење, коментаришу јавно своје и туђе ставове поводом овога што предвиђа став 5. члана 387 КЗ, уколико то није у складу са оним што је правоснажном пресудом суда у Србији или пресудом Међународног кривичног суда, а што је грубо кршење основних људских и Уставних права као и антицивизацијски чин, противан светским демократским тековинама од античке Грчке па до данас.

Грађанима се овим забрањује да јавно заступају и износе своје ставове и уверења, само зато што мисле другачије од пресуда Судова. Тиме се ставља оков на слободу мисли, изражавања и јавног иступања као и брањења својих личних ставова и уверења. Ово је антицивизацијски заокрет уназад, којим се крши и члан 20. Устава Р. Србије и то став 2, који каже : да се достигнути ниво људских и мањских права не може смањивати. Управо се ставом 5. члана 387 КЗ, сада се не само смањују него фактички укидају Уставна права и достигнути ниво људских и мањинских права.

Једноумље и унитарно мишљење уподобљено са пресудама, и то као обавезујуће, које се ставом (5) пропагира и императивно намеће са предвиђеним затворским санкцијама, класичан је увод у гашење основних људских права и слобода загарантованих Уставом и гашење демократије.

Неретко смо сведоци историјске али и судске праксе када су правоснажне пресуде наших, па и међународних судова, (иако су правоснажне пресуде обавезујуће, што није спорно) током времена ревидиране и укидане, па терати под претњом санкцијама грађане да се одрекну свог мишљења и ставова и да их не износе јавно, само зато што се то не слаже се са оним што је утврђено правноснажним пресудама Међународног кривичног суда или пресудама наших судова, антидемократски је и антицивизацијски заокрет уназад, све то уз кршење наведених одредби Устава Р. Србије, па испада да пресуде имају јачу правну снагу од Устава Р. Србије, и да оно што је утврђено пресудама треба да представља обрасце изражавања и мишљења сваког појединачног грађанина, а не Устав Р. Србије и њиме гарантована основна људска права и слободе.

НАРОДНА ПОСЛАНЦА

.....
АЛЕКСАНДРА ЧАБРАЈА